

Йордан Радичков
За какво се карат жабите

Поповата лъжичка живееше в една много хубава локва. Тя си плуваше по цял ден, гмуркаше се, подскачаше, играеше си. Около нея имаше много жаби, те спореха помежду си, надвикваха се, но поповата лъжичка не им обръщаше внимание. Пък и тя бе много мъничка, за да се интересува за какво се карат жабите; нека се карат, тяхна си работа! Ние си имаме цяла локва и много хубава опашка, затуй не трябва да обръщаме внимание на жабешката връва – тъй си мислеше поповата лъжичка и си играеше в локвата.

Един ден тя реши да излезе на брега на локвата. Бяха ѝ пораснали вече крачета, можеше да се поразходи и по сушата. Щом изпълзя на брега, тя се огледа в локвата и видя, че ѝ няма опашката.

– Къде ми е опашката? – попита поповата лъжичка.

Но жабите не ѝ отговориха нищо, а продължиха да се гмуркат в локвата и да се карат помежду си. Някои пък правеха от брега такива големи скокове, че свят може да ти се завие.

Поповата лъжичка тъй и не разбра къде ѝ е опашката. Тя не знаеше, че е пораснала вече, че е станала жаба и че жабите нямат опашки. Как тъй преди имаше опашка, а сега няма опашка! Сигурно е останала в локвата. Като реши, че опашката ѝ е останала в локвата, младата жаба скочи от брега. Започна да се гмурка и да обикаля, стигна чак до дъното, разрови там тинята, но не намери нищо. Всички жаби се мятаха из локвата, ровеха тинята по дъното, излизаха на повърхността, колкото да вземат въздух и пак се гмуркаха. Беше такава голяма мътилка, че нищо не се виждаше наоколо. Нашата жаба се ядоса, почна да се кара на другите жаби да не мътят толкова много водата, но като се послуша, разбра, че и другите жаби ѝ викаха същото и всяка крещеше в ушите на съседката си да не мъти толкова много локвата, че не може да си намери опашката.

Така жабите се караха до вечерта, прегракнаха от викане, но нито една от тях не млькна. Всяка си искаше опашката и всяка си мислеше, че опашката ѝ е останала в локвата. Макар и жаби, те много добре си спомняха колко хубави опашки имаха, когато бяха попови лъжички.

На другия ден пак продължиха караницата; караха се и през нощта и не дадоха никому да заспи. И на следващия ден направиха същото, и на следващата нощ, и през деня след нощта, и през нощта след деня, та чак до днес. И днес, ако минете край локвата, ще видите там жабите да вдигат връва, да се лутат из локвата, да ровят тинята по дъното и да търсят опашките си. Някои ще кажат, че жабите са глупави... Я си помислете, ако и ние имаме опашки и бяхме ги загубили, няма ли да ги

търсим? Сигурен съм, че ще ги търсим и дори по-голяма врява ще вдигаме.

Хубаво е, че нямаме опашки!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9186>]